# בית משפט השלום בפתח תקווה

**ת"פ 31172-03-13 מדינת ישראל נ' צדוק אליצור ואח'**

תיק חיצוני: 06/00002303/13

**בפני** כבוד השופטת אליאנא דניאלי

**המבקש** ראובן יצחק

נגד

**המשיבים** 1. משה צדוק אליצור

2. מדינת ישראל

## החלטה

**רקע**

בפניי בקשה להסרת צו איסור פרסום אשר ניתן במסגרת הליך פלילי שהתנהל בעניינו של המשיב. באותו הליך הורשע המשיב בהסדר טיעון, בעבירות של איומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובפיתוי עובד ציבור להתפטר מתפקידו, בניגוד לסעיף 161 (2) בחוק.

צו איסור הפרסום נשוא הבקשה הוצא בשלבי החקירה. עיון בפרוטוקולים מלמד כי במסגרת דיון במעצר לאחר הגשת כתב האישום, בפני כבוד השופטת רון (כתוארה אז) ביום 17.3.13, ציינה המאשימה כי צו איסור הפרסום הוצא בעת החקירה נוכח החשש *לפגיעה במתלונן* כמו גם חשש לשיבוש מהלכי החקירה, וכי עם הגשת כתב האישום אין מקום לשיטתה להמשך קיומו של הצו. במסגרת ההחלטה באותו דיון נקבע כי צו איסור הפרסום יוותר על כנו עד לדיון בבקשה לגופה. דומה כי דיון לגופו של ענין בסוגיית איסור הפרסום לא התקיים מעולם, ובדיון בתיק העיקרי בפני כבוד השופטת רון בתאריך 23.4.13, חצחירה המאשימה כי בשלב זה אין לה התנגדות להותרת צו איסור הפרסום על כנו, וכי תשקול בשנית עמדתה לקראת סיום ההליך. עם סיום ההליך לא התבקש דבר בסוגיה הנדונה, ואיסור הפרסום נותר על כנו.

המבקש, אשר אינו צד להליך הפלילי, מבקש את הסרת הצו ואת התרת פרסום הכרעת הדין וגזר הדין, מכח סעיף 70 בחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד-1984. לחלופין עותר המבקש כי יותר לו לקבל לידיו את הכרעת הדין וגזר הדין (להלן, לשם הנוחות, אתייחס להכרעת הדין ולגזר הדין יחדיו, כאל "הכרעת הדין").

הן המבקש והן המשיב הם עורכי דין, המתגוררים בשכנות זה לזה באותו בניין מגורים, ומנהלים האחד כנגד השני הליכים אזרחיים שונים, אשר אחד מהם אף נידון בעבר בפניי.

**בית משפט השלום בפתח תקווה**

**ת"פ 31172-03-13 מדינת ישראל נ' צדוק אליצור ואח'**

תיק חיצוני: 06/00002303/13

**<u>טעוני הצדדים</u>**

**עתירתו של המבקש מתבססת על שני טעמים עיקריים**; הטעם האחד הינו כי הפרסום נדרש לצורך הגנתו, בין היתר בתביעות אותן הגיש נגדו המשיב. נטען כי נפגעה זכותו להתגונן בתביעה האזרחית בינו לבין המשיב, משנמנעה ממנו האפשרות להציג את הרשעת המשיב. כן טוען המבקש כי המשיב מאיים על המבקש ועל דיירים אחרים בבנין וסוחט אותם, הכל בנוגע למחלוקת האזרחית שנתגלעה ביניהם. נטען כי איסור הפרסום מונע מהמבקש להציג את דבר הרשעתו של המשיב, אף שמנגד מכפיש אותו המשיב בפני שכניו, בפני ראש העיר וגורמים נוספים, וכן תולה על לוח המודעות ומפרסם באופנים נוספים את פסק הדין שניתן כנגד המבקש במסגרת ההליכים שבין הצדדים, בעוד שידיו של המבקש כבולות ופיו סכור, והוא אינו יכול להציג את התמונה המלאה באשר למשיב, הכוללת את דבר הרשעתו בגין מעשה דומה - עבירת איומים.

כן עמד המשיב על כך שהסכסוך בינו לבין המשיב עודו חי, וכולל תלונות במשטרה. המבקש טען כי המשיב הוא שגרם למצב דברים זה, באשר הוא מגיש נגדו תביעות ומשמיץ אותו, ואולם כאמור, מנגד המבקש אינו יכול להשיב ולחשוף את מלוא הנסיבות הקשורות במשיב.

הטעם השני לבקשת המבקש נעוץ בעובדה כי לשכת עורכי הדין (להלן: "**הלשכה**"), כלל לא יודעה בדבר הרשעתו של המשיב. נטען כי קיים אינטרס ציבורי ליידע הן את לשכת עורכי הדין בדבר הרשעת המשיב, והן את הציבור, באשר אלו אינם מודעים למצב הדברים לאשורו, אף שהמשיב הורשע באיומים על איש ציבור, ואליבא דמבקש חוזר ומבצע מעשים דומים לאלו בגינם הורשע.

המבקש עתר שלא לחשוף את פרטי המתלונן בכתב האישום, מתלונן אותו ייצג בעבר. כן טען כי הבקשה להסרת איסור הפרסום הוגשה בידיעת המתלונן. המבקש הוסיף וטען כי הפרסום לא יפגע כיום במתלונן, ואולם יצויין כבר עתה כי במהלך הדיון הובהר כי עמדתו של המבקש אינה עולה בקנה אחד עם עמדת המתלונן, כפי שנמסר למשיבה.

**המשיב התנגד לבקשה**, בציינו כי צו איסור הפרסום ניתן בשל טעמים הנוגעים לפרטיות *המתלונן*. כן טען כי במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין המשיבים הוסכם כי צו איסור הפרסום יישאר על כנו, לשם הגנה על המתלונן, ולפיכך טען לקיומו של אינטרס ההסתמכות.

בנוסף, נטען כי פרסום חלקי של הכרעת הדין יהווה עבורו פגיעה קשה יותר מאשר פרסום מלא, שכן במקרה של פרסום חלקי לא יוכל להציג את גרסתו באשר להרשעתו ולרקע למעשה בגינו הורשע. נטען כי תפקיד המתלונן, והסכסוך בינו לבין המשיב, הוא הרקע למעשה העבירה ואינהרנטי לביצועה, ובאם יאסר עליו להתייחס לזהות המתלונן ולתפקידו, תיפגענה זכויותיו.

במסגרת הדיון נטען כי בכל הנוגע להליכים האזרחיים שבין הצדדים, הרי שבתביעה אחת כבר ניתן פסק דין והיא חלוטה, ולפיכך המבקש אינו יכול להיעזר בפרסום הכרעת הדין לצורך תביעה זו. באשר לתביעה אחרת, נטען כי עסקינן בתביעה בגין הסגת גבול, וכי לא הובהר כיצד עובדת הרשעת המשיב תוכל לסייע למבקש בתביעתו.

עוד נטען, כי המבקש אינו פונה לבית המשפט בידיים נקיות, וכי הוא שמכפיש את המשיב ומשתלח בו, ואף צרף לבקשות בהליכים שונים המתנהלים בינו לבין המשיב את בקשתו להסיר את צו איסור הפרסום, הגם שבדרך זו מפר הוא למעשה את הוראות הצו.

בכל הנוגע להבאת דבר הרשעתו לידיעת הלשכה, עמד המשיב על כך שאינו מתנגד להעברת החומר ללשכה, וטען כי אין צורך בהסרת צו איסור הפרסום לשם כך, שכן המשיבה משמשת כקובלת על פי החוק, ורשאית להגיש קובלנה משמעתית כנגד המשיב; אף בית המשפט רשאי להעביר את העתק פסק הדין לידי הלשכה.

**בתגובת המשיבה לבקשה**, טענה המשיבה כי הסרת צו איסור הפרסום תיפגע באופן ודאי בפרטיות המתלונן. כן עמדה על כך שצו איסור הפרסום ניתן מטעמים שאינם עוסקים בפרטיות המתלונן בלבד, והפנתה בענין זה לאפשרות פגיעה בדמות נוספת המצוינת בעובדות כתב האישום, ואשר עליה מבקשת המשיבה להגן.

ב"כ המשיבה טען כי שוחח עם המתלונן, וזה הביע רצונו כי לא יחשפו פרטים מזהים אודותיו או אודות הדמות הנוספת, ואולם אין הוא מתנגד לפרסום דבר הרשעתו של המשיב ולפרסום גזר הדין. ב"כ המשיבה הוסיף וטען כי *לעמדת המשיבה קיים אינטרס ציבורי בפרסום ההרשעה ונזר הדין*, ולכך המשיבה אינה מתנגדת, בכפוף להגנה על פרטיות המתלונן, וחסיון על שמו, תפקידו, ופרטים מזהים אחרים. באשר לפרסום כתב האישום עצמו, נטען כי לעמדת המשיבה אין מקום לפרסמו, נוכח פרטים רגישים המצויינים בו.

**<u>הכרעה</u>**

נקודת המוצא הנדרשת לצורך ההכרעה בבקשה הינה ההכרה במעמדו של עיקרון פומביות הדיון בשיטתנו, שעה שאיסור פרסום הוא חיוצא מן הכלל.

במסגרת החלטת ביניים בבקשה זו עמדתי על כך שחופש הביטוי, וכפועל יוצא מכך פרסום קיומם של דיונים, הינם עקרון על, וכי בהתאם להלכה הפסוקה אך במקרים חריגים יאסר פרסום, תוך פגיעה באינטרס הציבורי שבפרסום. עוד ציינתי, כי לכאורה קיים אינטרס ציבורי ביידוע הלשכה בדבר

הרשעתו של המשיב, וכי לכאורה יש מקום לאפשר למבקש להציג בהליכים המתנהלים בינו לבין המשיב את דבר הרשעת המשיב, ככל שבמסגרת הליכים אלו מתבררות טענות באשר ליושרו של המשיב.

**לאחר ששמעתי את טעוני הצדדים, אני מוצאת כי במקרה שבפניי אין מקום לסטות מהכלל המתיר את הפרסום, ולהלן נימוקיי.**

כאמור, עקרון העל הינו חופש הביטוי, וכתוצאה מכך גם פומביות הדיון. אמנם פומביות הדיון אינה מוחלטת, נקבעו לה סייגים בחוק, ויש לאזנה עם אינטרסים וזכויות אחרות. כך, סעיף 68 לחוק בתי המשפט מונה את הנושאים בגינם רשאי בית המשפט לדון בדלתיים סגורות. ואולם איני מוצאת כי עניינו של המשיב נכנס לגדרן של אחד מאלה. לפיכך, לכאורה מושתתת עתירת המשיב להותיר את הצו על כנו, על סעיף 70(ד) לחוק, המתיר לאסור פרסום לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיותו של בעל דין. ואולם על המבקש לפגום בדרך זו בעקרון פומביות הדיון, בכל שלב של הדיון ואף לאחר סיום הדיון בתיק, הנטל לשכנע בקיומו של טעם ממשי המצדיק את המשך איסור הפרסום.

בהצעת החוק באשר לסעיף 70ג בחוק בתי המשפט, הקובע כי כל מי שמעונין בהסרת איסור הפרסום רשאי לפנות לבית המשפט לשם כך, הובהר כי המטרה הינה שכל צד מעונין יוכל לפנות לבית המשפט בבקשה זו; בכך עמד המחוקק פעם נוספת על חשיבותו של הפרסום. לפיכך, והגם שהמבקש אינו צד להליך הפלילי שהתנהל בין המשיבים, ועובדת יצוגו את המתלונן בעבר אינה רלוונטית לצרכי החלטה זו, הרי שעומדת למבקש הזכות לפנות לבית המשפט בבקשה להסרת צו איסור הפרסום.

במקרה שבפניי הורשע המשיב באיומים על איש ציבור ובפיתוי אותו איש ציבור להתפטר מתפקידו. האינטרס הציבורי מחייב פרסום הרשעה כגון דא. יוזכר כי המשיב הינו עו"ד, וסיטואציה בה קהל הפונים לקבלת שרותיו של המשיב, כמו גם לשכת עורכי הדין, אינם מודעים לדבר ההרשעה, אינה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי. אין בידי להסכים לטענת המשיב כי מאחר שהמשיבה הינה קובלת, הרי שביכולתה להעביר לידי הלשכה את הכרעת הדין, שכן גם למטרה זו עלית לקבל את אישור בית המשפט להסרת הצו. *ואולם אין די במתן האפשרות לצדדים להעביר ללשכה את הכרעת הדין, שכן במקרה זה, ועד בטרם נבחן את עניינו האישי של המבקש, קיימים שני טעמים לפרסום דבר ההרשעה – הן העובדה כי המשיב הינו עו"ד, והן העובדה כי במעשיו איים על עובד ציבור, וניסה להביאו להתפטר מתפקידו.*

לא מצאתי כי במקרה זה קיימים טעמים כבדי משקל להעדפת האינטרס של המשיב על פני האינטרס הציבורי הטמון בפרסום, שכן המשיב לא הצליח להצביע על כך שייגרם לו נזק החורג מהנזק אשר נגרם לכל נאשם המורשע בדין ועניינו מפורסם. בענין זה ר' **בש"פ 8218/15, יוסף נפתלי לזר נ' מדינת**

**בית משפט השלום בפתח תקווה**

**ת"פ 31172-03-13 מדינת ישראל נ' צדוק אליצור ואח'**

תיק חיצוני: 06/00002303/13

**ישראל**, תק-על 2015(4), 9161(02/12/2015), בו נדון *פרסום שמו של מי שאך הוגש כנגדו כתב אישום*, והוא טרם הורשע, תוך קביעה כי אף אם פרסום שמו של המבקש עלול לגרום לו נזק, הרי שעליו להצביע על נזק החורג מהנזק הרגיל והטבעי שעלול להיגרם לכל נאשם.

יתרה מכך, במקרה שבפניי קיים מלבד האינטרס הציבורי גם עניינו הפרטי של המבקש. איני מתעלמת מטענות ב"כ המשיב באשר להעדר תם לב של המבקש, ולהעדר רלוונטיות בכל הנוגע לתביעות המתנהלות בין הצדדים. ואולם התרשמתי כי הסכסוך בין הצדדים עודו פועם כאמור, ועניינו מצדיק בחינה רחבה, אשר יש בה מעבר להתייחסות לשתי התביעות הקונקרטיות אותן הגיש המשיב כנגד המבקש. כך, במהלך הדיון הציג המבקש לעיוני מסמכים שונים, ובהם בין היתר מכתב אותו כתב המשיב אל ראש העיר, בו כינה את המבקש "עבריין בניה" ו"עבריין". כן טען כי המשיב מפרסם את הכרעת בית המשפט לתביעות קטנות אשר ניתנה כנגד המבקש.

מבלי שאדרש להכריע לגופן של טענות הצדדים זה כלפי זה במישור האזרחי, הרי ששוכנעתי כי במצב הנוכחי נוצר בין הצדדים חוסר שיוויון שאינו מוצדק, במסגרתו יכול המשיב לפרסם את החלטת בית המשפט לתביעות קטנות אשר ניתנה כנגד המבקש, בעוד שהמבקש אינו יכול לפרסם את הרשעת המשיב בפלילים. במובן זה, נפגעת יכולתו של המבקש, במובנה הרחב, להתגונן מול טענות המשיב, אותן מפיץ המשיב עצמו בציבור.

בכל הנוגע לטענת ההסתמכות של המשיב כי במסגרת ההסדר לא יפורסם שמו, הרי שראשית יצויין כי הצדדים לא ציינו הסכמה שכזו בהצגת ההסדר בפניי. שנית, ייאמר, כי המשיבה בטעוניה בפניי לא אישרה את קיומה של הסכמה כזו, אף כי לא התכחשה לה, והסכימה כאמור כי יפורסם שמו של המשיב. יש להניח כי לו היתה הסכמה שכזו כחלק מההסדר בין המשיבים, היתה המשיבה מתייחסת לדברים בטעוניה. שלישית – בהתאם להלכה הפסוקה, קיומו של הסדר טעון יש בו כדי ליצור ציפייה בלב נאשם כי בית המשפט יכבד את ההסדר, אולם אין בכך כדי ליצור הסתמכות, ובית המשפט אינו מחויב להסדר זה (ר' **ע"פ 1958/98 בענין פלוני**). לא שוכנעתי כי בנסיבות המקרה שבפניי שינה המשיב את מצבו בהתבסס על הבטחה אותה נתנה לו הרשות, ולפיכך לא קמה לו ציפייה מוגנת, אלא לכל היותר תקווה כי שמו ימשיך לחסות תחת צו איסור הפרסום (ור' **ע"פ 534/04 בענין פלוני**).

עוד יוזכר בהקשר זה, כי *לטענני המשיב עצמו, איסור הפרסום ניתן לשם הגנה על פרטיות המתלונן, ולא בשל נסיבות הכרוכות במשיב*. לפיכך, אין הצדקה להמשך איסור הפרסום בכל הנוגע למשיב עצמו, להבדיל מההגנה על פרטיות המתלונן וגורמים אחרים.

**בית משפט השלום בפתח תקווה**

**ת"פ 31172-03-13 מדינת ישראל נ' צדוק אליצור ואח'**

תיק חיצוני: 06/00002303/13

בחנתי את טענת המשיב כי אם תפורסם הכרעת הדין באופן חלקי הוא לא יוכל להסביר את מעשיו, ואולם איני מוצאת כי יש בטענה זו כדי להצדיק הימנעות כוללת מחשיפת הרשעתו, אשר אינה מתיישבת כאמור עם תקנת הציבור.

נוכח המפורט לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש להעדיף את האינטרס הציבורי שבפרסום, כמו גם את מתן האפשרות למבקש להתמודד עם טענות המשיב כלפיו, וכי יש לעשות כן בדרך אשר לא תפגע באינטרסים של נפגעי העבירה.

**אשר על כן, אני מתירה לפרסם את שמו של המשיב, את הוראות החיקוק בגינן הורשע, את העובדה כי הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר, וכן כי איים על איש ציבור בהפצת פרטים הפוגעים בפרטיותו, בין היתר במטרה להביאו לעזוב את משרתו הציבורית. כן יותר לפרסם החלק העונשי שבגזר הדין.**

**לשם מתן אפשרות למשיבים לערער על החלטתי, יעוכב ביצוע הפרסום עד ליום 15.3.16.**

בהעדר החלטה אחרת של בית משפט זה או של ערכאת הערעור, יותר הפרסום כמפורט בהחלטתי, החל מאותו מועד.

**זכות ערעור כדין.**

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.
המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

אליאנא דניאלי

אליאנא דניאלי, שופטת